

РЕШЕНИЕ

№ 22521

гр. София, 30.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 09.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **9293** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл.145–178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. Х. А., гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 27-ОК от 09.09.2024г. на интервюиращ орган А. К. към Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ подадената от жалбоподателя последваща молба с рег.№ УП 16572 от 21.08.2024г. не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно и необосновано, постановено в нарушение на административнопроизводствените правила и материалния закон и при несъответствие с целта на закона. Правомощията на интервюиращия орган в производството по допустимост на подадена последваща молба се свеждали единствено до това да провери дали са налице нови елементи и обстоятелства, свързани с условията за предоставяне на международна закрила. Интервюиращият орган нямал право да преценява новите елементи и обстоятелства по същество, това било от изключителната компетентност на председателя на ДАБ. Освен това, нови били не само обстоятелствата, възникнали след приключване на предишното производство, но и такива, които съществували отпреди това, но просто не били изложен в производството. Към последващата молба били приложени два изцяло нови документа, отнасящи се до обстоятелства, които жалбоподателят не бил повдигал до този момент. Интервюиращият орган разгледал новите документи по същество и направил редица предположения и заключения за тях. Не на последно място интервюиращият орган се е позовал на становище на ДАНС, съгласно което жалбоподателят представлявал заплаха за националната сигурност. С всичко това

интервюиращият орган постановил отказ от предоставяне на международна закрила, а не решение с което само да прецени допустимостта на последващата молба съобразно представените нови доказателства. Отделно от това становището на ДАНС било дадено преди години по първото производство. Не било отчетено и обстоятелството, че лицето било настанено 18 месеца в Б., но не била изпълнена наложената Принудителната административна мярка (ПАМ) „Връщане“. Така не било ясно дали органите на Дирекция Миграция има ли обективна възможност и интерес да изпълнят принудителните мерки, не било ясно и дали ДАНС поддържат предходното си становище. В съдебно заседание представителят на жалбоподателя, адв. С., заявява, че доверителят му бил осъден в С. през 2022г. за не отбиване на задължителна военна служба. Интервюиращият орган многократно поставял под съмнение истинността на представените документи, но ако е искал да изясни поставените въпроси, то следвало да проведе лично интервю с жалбоподателя, което обаче не било сторено. Неправилно органа приел, че представените документи имали само информативен характер.

Ответникът по жалбата, интервюиращ орган на ДАБ, чрез юрисконсулт П., оспорва жалбата и моли съда да постанови решение, с което да потвърди решението на ДАБ като правилно и законосъобразно. Жалбоподателят първоначално имал предоставен хуманитарен статут, но впоследствие се получила заповед, според която той нямал право да пребивава в продължение на 5 години, в която и да било страна от ЕС, включително България, а хуманитарният му статут бил отнет. Правилно интервюиращият орган приел, че първият представен документ бил неистински, но и да бил истински, то валидността му била изтекла много отдавна. Вторият представен документ бил със срок само 1 седмица и валидността му също била изтекла. Поначало и двата документа не били нови по смисъла на закона.

Софийска градска прокуратура не взема становище по жалбата и не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна и правна страна следното:

От фактическа страна:

Молбата за предоставяне на международна закрила по настоящото производство се явява последваща по смисъла на §.1, т.6 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗУБ, съгласно която норма "Последваща молба" е молба за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на молбата.“ Това е така, тъй като:

Лицето е подало първа такава молба на 07.01.2021г. (лист 88 от делото). По нея с Решение № 1315 от 28.04.2021г. на ДАБ (л.63-64) на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и е предоставен хуманитарен статут.

След постановяване на горното решение, председателят на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) е издал Заповед № 3-1401 от 21.06.2021г. (л.62), с която е наложил на лицето ПАМ „експулсиране“. Заповедта включва и забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейският съюз за срок от 5 години. От ДАНС е изпратено писмо от 21.09.2021г. до ДАБ (л.57) за връчване на заповедта на адреса й.

С друго писмо от 21.03.2022г. (л.55) от ДАНС са информирали ДАБ, че възразяват на лицето да бъде предоставена закрила.

При горните обстоятелства е издадено решение № 7078 от 17.06.2022г. (л.48-51), с което е отнет предоставеният на лицето хуманитарен статут.

С. Х. А. е обжалвал горното решение.

Жалбата е отхвърлена с решение (л.37 и сл.), постановено по адм.д.№ 2476/2023г. по описа на

Административен съд София – град (АССГ).

Решението на АССГ е обжалвано от чужденеца пред Върховния административен съд (ВАС). С решение от 14.03.2024г. (л.35 и сл.), постановено по адм.д.№ С-38/2023г. ВАС оставил в сила решението на АССГ.

Така решение № 7078 от 17.06.2022г., с което е отнет предоставеният на жалбоподателя хуманитарен статут е влязло в сила на 14.03.2024г.

След горната дата на влизане в сила решението за отнемане на предоставения хуманитарен статут, на 21.08.2024г. чужденецът е подал нова молба за международна закрила (л.26-27), явяваща се именно „последваща“ по смисъла на §.1, т.6 от ДР на ЗУБ.

В тази нова молба лицето твърди, че са налице нови доказателства, възникнали след постановяване на решението с което му е отнет хуманитарния статут, а именно: Документ 1: Извлечение от съдебен регистър, от което било видно че той е осъден поради неявяване за отбиване на задължителна военна служба и Документ 2: Удостоверение, от което било видно че семейството му все още се намирало в лагера „Каср К.“, в който лагер пребивавал и той преди да напусне С..

Към административната преписка е приложена справка (л.22 и сл.), актуална към 23.08.2024г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно ситуацията в С..

При тези факти и обстоятелства административният орган е постановил оспореното решение (л.14-20).

В него е приел, че представеното извлечение от съдебен регистър не следва да се кредитира, тъй като е представено само като копие, не е и в оригинал, и тъй като в него са налице сериозни противоречия, нелогични елементи и реквизити. Освен това, дори да се е приемало за истинско, то от него не следвало непременно, че лицето се нуждаело от повторна международна закрила, тъй като вероятността за военна мобилизация не обосновава автоматично наличието на някаква форма на реална заплаха от преследване. По отношение на втория документ - справката от лагера, представена също само като копие, административният орган е приел, че не представлява релевантно обстоятелство и доказателство за бежанската история. Приел е също, че в изключителната компетентност на ДАНС е извърши преценка за наличието на обстоятелствата по чл.12, ал.1, т.6 и чл.12, ал.2, т.4 от ЗУБ (заплаха за националната сигурност и за обществото).

В съдебно заседание са представени две справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно обстановка в С. (л.102 и сл. и л.106 и сл.), актуални съответно към 08.11.2024г. и към 29.11.2024г. Към датата на постановяване на настоящото решение и двете справки не са актуални с оглед публично известния факт на сваляне на режима на Б. А. през декември 2024г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението на ДАБ е връчено на лично на жалбоподателя на 11.09.2024г., жалбата е подадена до съда на 16.09.2024г., тоест в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от оспорване на административния акт.

Поради това жалбата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съдът намира, че в административното производство пред ДАБ и при постановяване на решението не са допуснати нарушения на процесуалния закон. Оспореното решение е издадено от компетентен орган по смисъла ЗУБ, съгласно който по силата на чл.48, ал.1, т.10 председателят на ДАБ определя длъжностни лица от агенцията, които да извършват действията, предвидени в закона, вр. чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ, като е представена конкретна такава заповед (л.21), с която именно А. К. е определен за такъв орган. Спазена е предвидената в закона форма, решението

съдържа всички изискуеми реквизити. Решението е връчено с преводач на разбираем от чужденеца език.

Съдът обаче споделя изцяло другите доводи на административния орган по отношение на тези документи, а именно – по отношение на тяхната автентичност - само за първия документ, и по отношение на тяхната относимост – и за двата.

Действително, както подробно е изложено в оспореното решение, в извлечението от съдебния регистър (л.28) не е текстово посочено лицето да е осъждано. Напротив, въпреки съответните за това графи, не са посочени нито името на съда, нито видът на престъплението, нито „дата и номер на осъждането“ (присъдата), нито наказанието. Посочено е само, че лицето присъства в полицейски бюлетин за неявяване за отбиване на задължителна военна служба. Очевидно е, че присъствието в полицейски бюлетин е различно от присъда. Още повече, че неявяването може да е и поради основателни причини. Включително поради това, че към посочената година (2022г.) лицето е било в България и задържано. Така действително текстовата информация противоречи на поставения печат „осъждано“, като изводът на административния орган в решението, че печатът е поставен предварително вероятно на празна бланка си остава предположение. Съдът обаче споделя изводите на административния орган, че от този документ не следва изводът лицето да е търсено от властите в С. било за изпълнение на присъда, било за наказателно преследване, било за нова военна мобилизация, особено с оглед промените след свалянето на режима на Б. А. пред декември 2024г. Отделно от това, както е посочено и в решението, мобилизирането в официалната армия на държавата, само по себе си не представлява форма на реална заплаха от преследване. С оглед казаното, съдът намира, че този документ не следва да бъде кредитиран като обуславящ необходимост от разглеждане по същество на последващата молбата за закрила.

По отношение на втория документ (л.30) - съдът намира същия за неотносим. От обстоятелството, че близки на лицето са сред жителите на посочения лагер, не следва по никакъв начин, че то, (а и близките му) са застрашени. Отделно от това, документът е издаден на 15.07.2024г., в самия него е посочено, че има срок на валидност от една седмица, и съответно същият е бил изтекъл още към датата на подаване на последващата молба (21.08.2024г.).

Съдът не споделя изложените в жалбата доводи за това, че правомощията на интервюиращия орган в производството по допустимост на подадена последваща молба се свеждали единствено до това да провери дали са налице нови елементи и обстоятелства по отношение на условията за предоставяне на международна закрила. Подобно тълкуване би означавало посочването на каквито и да било факти и обстоятелства да води до необходимост последващите молби да бъдат разглеждани задължително е автоматично в общото производство по ЗУБ. Това би обезсмислило самата процедура по предварително разглеждане на последващите молба, включително би лишило от смисъл чл.76а, вр. чл.13, ал.2 и 76б от ЗУБ. Тълкуването на тези норми налага извода, че очевидно не е такъв смисълът на чл.76а от ЗУБ, съгласно който интервюиращият орган не просто проверява посочването или не на нови обстоятелства, а преценява допустимостта на молбата, включително и с оглед препращането към чл.13, ал.2 от ЗУБ, съгласно който новите обстоятелства се преценяват по отношение на това дали имат или не „съществено значение“. От този израз следва извода, че именно на интервюиращия орган е дадена дискрецията да реши дали посочените в последваща молба факти и обстоятелства са основание или не за допускането на молбата.

Съдът не споделя доводите, изложени в жалбата, че административният орган неправилно се позовал в решението си на становище на ДАНС и на наложената ПАМ. Действително становището на ДАНС е от 2022г. По делото обаче няма данни за промяна на обстоятелство за

това, че лицето представлява заплаха за националната сигурност. Не е необходимо становище на ДАНС да бъде изисквано на всеки последващ етап от административното и от съдебното производство. Неизпълнението на наложената ПАМ не води до нейното отменяне, нито до отпадане на „обективна възможност и интерес“ от изпълнението ѝ, както се твърди в жалбата. Все още е в сила и наложената със заповедта на ДАНС забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейският съюз за срок от 5 години, като този срок би изтекъл на 21.06.2026г., предвид датата на издаване на заповедта. Извън това, становището на ДАНС е неотносимо към производството по последващата молба и наведеното в нея, няма решаващо значение за произнасянето по допускането ѝ или не до разглеждане по същество.

Що се отнася до наведеното от адвокат С. едва в хода по същество на делото искане за съобразяване с новата обстановка в страната на произход С. след падането на режима на Басар А. и на това основание отмяна на решението, това обстоятелство не е наведено в процесната последваща молба и съответно не е предмет на настоящото производство.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. посл. от АПК, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Х. А., гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 27-ОК от 09.09.2024г. на интервюиращ орган към Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ, подадената от жалбоподателя последваща молба с рег.№ УП 16572 от 21.08.2024г. не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно чл.85, ал.3 от ЗУБ и е окончателно.

СЪДИЯ: